

Flästa-Bladet.

1931.

Det käraste i hemmet.

Mitt hem är så ringa dess
dörr är så låg, men aldrig en kärare boning
jag säg kring hela den grönskande jorden?
Så lyder en sång.

Det käraste i hemmet är
först och främst mor och far. De arbetar för
oss. Mor syr kläder åt oss och lagar mat och
allting möjligt gör hon. Och far han arbetar
också för oss. Han arbetar i jorden. Han sår och

plöjer så att vi ska få mat.

Men jag har också syskon,
som jag tycker mycket om, fastän jag slår och
grälar med dem ibland. Men det går snart
över.

En docka har jag också,
som är så vacker. Men den leker jag inte med,
utan hon står uppe på byrån för att det
skall vara vackert. Ty om jag skulle ha
den och leka med den, så skulle den inte
hålla länge.

På tisdag fick jag två
pappersdockor av Margit Blom, en gosse och
en flicka, och det var mycket kläder åt
dem, och dem tycker jag mycket om. De
leker jag med. Jag kläder av dem och
kläder på dem och det är väldigt roligt.

Nu finns det
blisippor också. Men jag
har inte varit och plockat
några i år, men jag tror,
att jag skall gå i dag.

När jag kommer hem så sätter jag dem
i en vas, så blir det vackert. Vi ha också
andra blommor som växer i krukor, vilka
jag också tycker om.

Nu har jag talat om,
vad som är det käraste i hemmet.

Lunborg Axolin.

Söndagen och dess firande.

Vad är en söndag? Jo, det är en sabbatsdag, som Gud skiftade sedan han skapat himmel och jord. Gud har sagt: 'Se dagar skall du arbeta och göra alla dina gärningar, men på sjunde dagen skall du vila, ty då är det Herrens

den Guds sabbatsdag. Därför vilas ju
varje kristen människa på sabbatsda-
gen.

Före Jesus död och upp-
ståndelse var det lördagen som var sab-
bat, därför att Gud vilade på den dagen.
Men sabbatsdagen har bytt plats. Jesus
uppstod på söndagen, och därför vila vi
kristna på den dagen nu.

Lom sagt är, så skul-
le man ju vila på söndagen. De gamla
farbröderna och särskilt tanterna vila
nästan varje dag, om de inte orka göra
något, men särskilt på söndagen. Om de
inte har något att äta på till kyrkan,
sägi de.

Kyrkklockorna ringa in
sabbaten, klockan see på lördagsaftonen,

men de ringa även på söndagen, vanligt-
vis klockan elva. I kyrkan är det hög-
högtidligt. Där sjunger manskören och
andra körer. Allmänheten sjunger och
prästen predikar högmässan för sön-
dagen.

När vi, som varit i
söndagskolan kommit hem, står all-
tid den goda och varma maten på
bordet och väntar. Sedan vi ätit, hjäl-
per jag mamma med disken och med lin-
set av varje. Därefter vill hon höra litet
musik. Då måste man spela i ungefär en
timme innan det är nog, ty mamma är
trött och vill vila eftersom det är vilo-
dag. På den dagen har man tid att
läsa Barnavännen och andra trevliga tid-
ningar, som man då brukar läsa av.

På söndagseftermiddagarna brukar det vara ett möte eller en föst på missionshuset. Ibland brukas vi gå dit. Där spelas och sjunges hviliga sånger och kanske en predikant talar. När fasten varat en stund, och den är slut går man hem igen, till vila över natten.

Anna Jonsson.

Ett besök på ett museum.

En dag för inte länge sedan fingo vi besöka ett museum. Där talade missionär Jansson om Afrika. Vi skulle vara där till klockan $\frac{1}{2}$ 10 för att se föremål från Afrika. När vi kommo in, fingo vi se 4 rader ställ uppställda. Vi gingo och satte oss.

Missionär Jansson talade först om Afrika. Sedan talade han om avgudar som hade många konstiga namn. På en gud så hade de gjort en öppning i bröstet och satt in en fluga. De hade gudar, som de hängde om halsen på barnen och som de satte

vid stugudörren när de gingo ut. Lädana
gudar kallas skyddsgudar.

Vi sågo också många
andra saker. Vi sågo pengar. En bit bröd
var 5 öre, ett pärlband var 10 öre. Där
såg vi vapen, flätverk, hättlar och en
korg, som var gjord av ett strubägge.
Vi sågo skinn av elefant, flodhäst,
krokodil och armar. Vi sågo också
en leopard.

Jansson läste för oss en
psalmvers på kongospråket, och så
lärde han oss att tacka och säga
adjö. Innan vi gingo hem så fingo vi
också köpa kort. Det var avgudar och
bilder från Afrika. När vi gingo, fingo
vi säga adjö och tacka på kongo-
språket.

Brita E.

Karl von Linné.

Bland våra stora vetenskapsmän
bör nämnas den store Karl von Linné.
Andra stora naturforskare finnes också
såsom Svedenbug och Schullé.

Karl von Linné var född
på Röskeult den 23 maj 1707. Hans fader
var komminister. När Karl var ett år,
flyttade föräldrarna till Glinbookult.

Vid sju års ålder kom
han till Växjö skola. Han ägnade
sig mycket åt blommor. Vid 18 års ålder
blev han student i Uppsala.

En dag när han satt i den
botaniska trädgården, kom professor

Olof Celsius. Karl von Linné följde med honom hem och där fick han bo.

Sedan blev han professor i botanik i Uppsala

Linné blev ganska gammal. På sin ålder dom sysslade han med växter. Han har grupperat upp växterna i grupper. Detta kallas efter honom Linnés växtsystem.

Linné hade svanför sinnen in till sin sängkammaren en bänk. På den stod orden: "Lev oförlitligt, Gud ser dig". Linné var en stor vetenskapsman och honom har vi mycket att tacka för. Hans sista ord var skrivet på en gräpparstopp och där stod "Stenbrokult". Detta tydde på att han älskade barn-doms hemmet. Linné dog på våren 1748.

En snöflingas äventyr.

Alla ha vi sett en
snöflinga. Vi tycker kanske, det inte
är något märkvärdigt.

Vatten ångan - av -
dunstas från hav, sjöar, bäckar och
floder. Så går den upp i luften, där
förtätas den till små - droppar, och
innan den kommer ned till jorden
frysas det frost på - den, så - att den
bli till färgen vit. Ja, så ramlar
den ned på marken, följes med
floder och bäckar tillbaka, men endast

uppyttas också av väternas. Det som
ligger kvar på marken, har redan till
sig, för det ligger väl kvar något
på marken. En snöflinga består av
fina kristaller lik stjärnor.

Vi som sagt var

tycker inte det är något märkvärdigt
med en snöflinga, vi få se må
varje vinter här i Norden. Men i andra
länder, såsom på en del ställen i
Amerika, ha människor ej sett en.

Om man nog granskar en snöflinga,
så är den märkvärdig.

Snöflingarna brukar
ligga på gårdar och vägar. När man
går på vägarna så det klart, att de
vilja följa med in. Så följer de med
stövlar och skor, och kommer så in i

husen. Så fort man ser en snöflinga
inom eller flera sådana, säger man "Ja,
vad du drar in snö, jag gillar det
-det." Ja, så säger nästan varenda en.
Frågar man sig, varför man inte vill
ha in snö, så är det väl därför att
den smälter, och blir blött av den
inom i rummet.

Om vinterkvällarna
-då det är mörkjust vill man gärna
ut och åka på skero. Inom är nyttig
till många delar. Så mycket ar-
bete det blir i skogen, då det är snö.
Så få vi också åka kälkar och spark
-om vinterarna, och det är riktigt, ty
vi se väl inom om vinterarna kan jag
tro, och inte om somrarna. När det
så blir mycket snö, så skettar man

und an det med isad, så det går
om en stackars, och alla helst när
det blåser. Ja, så vill man ha bort
så mycket snö som möjligt. I så att
det inte ligger i vägen. Och det är ju
också sant. I snö barn tror nog att
det kommer från himmelen. Och det
trödde till och med jag, när jag
var mindre. I snö sagt var en snö-
flinga har att mata många öentyl.

Grete Burman

En saga.

Det finns ju många sagor, men inga är så roliga att läsa som de man hittar på själv. Man tycker, att det inte finns inga sagor som äro så roliga.

Jag skall nu skriva en saga, så bra jag kan.

Det var en gång en torpare
som hade tre barn. Den ena var en flicka
och de två andra voro pojkar. Pojkarna
voro odyggsa som alla pojkar äro. De
hette Petter och Lars, men de kallades för
lat-Petter och till-Lars. Flickan hette
Kajsa, men kallades jämt av allt
folket i byn för Kajsa-mor, ty hon var
som en mor för sina två bröder Petter
och Lars. När Petter inte ville läsa
läran så tog hon honom i örat
och så gör väl mor också, när hon
vet att pojken hennes inte läst läran
som han så väl behöver göra för att
ej få stanna kvar i småskolan för all-
tid- och ledde honom till stolen. Då
tog hon fram läseboken och började stava
med honom och hjälpte honom med

räknetalen. Och när Lars någon gång hade blivit slagen så gick hon till kamraternas hem och bannade kamraten för att han varit stygg mot Lars. Och så blevo de vänner igen.

Men så hände det sig att konungen i landet lät utge ett gämbud, att den flicka som kunde bäst i hushållet skulle få bli hustru åt konungens son Maximilian. Det var många som kommo till slottet, men ingen tyckte konungen var duktig nog. Och alla fingo de koka ärtsoppa åt konungen, men det var jämt något fel på den, än var den för litet, än för mycket salt.

En dag sade Kajsas till sin mor, att hon också ville gå och försöka sin lycka. Modern tvokade, men

Kajsa gav inte förrän mor gjorde i ordning några smörgåsar och gick och letade fram Kajsas bästa kläder, vilka bestod av en mörkgrå vadmalshjörtel och en rubig tröja ett par träskor och en ylleschal att ha på huvudet.

Så gick hon en dag förrän suppen hunnit gata. Men inte hade hon tänkt sig, att det skulle vara så prötsamt att gå. Nu fick hon känna på. Hon satte sig därför på en sten vid skogskanten. Så kom en gumma fram ur skogen. Hon hade en näsa som var två decimeter lång. Kajsa förstod att det var en häxa men hon var inte rädd för det. Så kom gumman fram till henne och sade: "Varför sitter en så

liten flicka så ensam här, vet hon
ej, att i den här skogen bo alla jättar
och troll. Klajsas svarade: "Jag skall gå till
kungen, men jag blev så trött, och
då satte jag mig här på stenen för
att vila ett tag."

Sedan talade hon om,
varför hon skulle till kungen. Då
sade gumman: "Jag vet allting som du
berättat för mig, och just därför har jag
nu träffat dig här. Se här," sade hon
och gav henne en papperstopp
och en strut, här står nu hur du
skall laga till ärtsoppan, och i den
här struten finns ett slags salt,
och när du lagar till ärtsoppan så
skall du ta 5 horn salt och blanda i
den, och då kommer konungen att

lycka om sooppan:

Kajsa skulle just tacka
gumman för det hon fått men då
var hon försvunnen. Kajsa skyndade
på sina steg, och snart var hon
ute ur skogen. Sedan hon gått ett
par timmar, fick hon se någonting
som blänkta i samma färg som pen-
dylen på klockan hemma, ty hon
visste inte att det hette guld. Och
desto närmare hon kom, desto
vackrare blev det.

När hon kom fram
till slottsporten och sade att hon
ville träffa konungen, började
portvaktaren på att skratta. Men när
konungen fick se henne, sade han åt
en av kammarfjärnarna att de skulle
föra henne upp till honom.

Hammarfjännarna gjorde så: Nu fick
Kajsa koka ärtsoppa. Men ni skulle se
hur förvändad konungen blev, då han
ät soppan, ty han hade aldrig ätit
sådan soppa. Och när prinsens
hörde att han lagat till den bästa
soppan så befälde han, att det
skulle göras i ordning till bröllop.

Efter tre dagar var
det ett bröllop på slottet och fast
det varit 10 bröllop där, var det inga
av dem som tiknat detta mellan
Kajsa och Maximilian.

Konnes bröder omkommo
på hemvägen, ty de överföllos av rövare
Kajsa och Maximilian
levde länge lyckliga.

Karin Fredholm.

Vi svenskar äro ett kristet folk, det ha vi att tacka Ansgar för. Ansgar var född i norra Frankrike, omkring år 801. När han nådde omkring femårsåldern dog hans moder. Då blev skickad till kloster.

Han brukade leka och stöja med andra pojkar. En natt hade han en dröm som var ganska besynnerlig för en sådan liten pojke. Han såg en skara vitklädda kvinnor, och den vackraste av dem var jungfru Maria. Men där var även hans moder.

Han ville gå till henne, men han stod i dy och sjänk allt djupare vid varje försök. Då tyckte han sig höra jungfru Maria säga till honom: "Vill du gärna komma till din moder, då måste du sluta med alla barnsligheter och vara mycket flitig." Efter den drömmen slutade Ansgar upp med all lek och alla andra barnsligheter, och vid trettonårsålder blev han munk.

Inte långt därefter kom ett bud till klostret från kejsar Ludvig den fromme med den frågan om de i klostret hade någon som kunde fara till Norden och predika och äventyrliga martyrdöden.

Då han skulle fara, skickade kejsaren med honom dyrbara skatter och böcker med Ansgar till Sveriges konung, Björn. Under vägen blevo de överfallna av vikingar, Ansgar

var icke ensam. Vikingarna togo alla skatterna. År 826 landade han i Danmark, och år 830 kom han till Sverige. Han mottogs väl, men måste först få lov av kungen att predika, och det fick han gärna. Första gången han predikade i Sverige var i Birka, på Björkö i Mälaren. Sedan han varit där en tid, for han hem, och svenska folket bad honom ännu en gång att fara dit, och det lovade han.

När han rett hem och varit hemma ett tag, for han till Sverige för andra gången för folket började att bli missbelåtna med de präster som voro där efter ctusgar. Andra gången han kom var omkring år 850. ctusgars liv var enkelt och han sörjde på dödsbädden över att inte fått lida martyrdöden, men hans vänner hänvisade honom på hans liv, som varit ett helt martyrskap. Handtog 865.

Lina Schön.

En dag i skogen.

Man skall väl ut
i skogen nu om dagarna, när det är
så vackert väder. I särskilt en dag
länker jag mig vara i skogen. Det är
våldigt vackert där, solen står högt
på himmelen, och skälarna trängs-
genom träden. De är ståträdens grenar fulla
med snö, även stubbar de är täckta
av snö; Det är skålande vackert där

inne bland träden.

Dagen för söndagen
var Rudolf till Nyssveden och frågade,
om vi fingo låna deras häst. Och
det fingo vi. På söndagmorgonen fero
vi till skogen. Vi varo ganska många.
Det var tre från Karlsons och två
hemifrån. Tidigt på morgonen fero vi.
Vi åkte i en kolstyg, och hästen hetto
Adam. Det var icke mycket snö, så att
det gick tungt, och vi stego därför ut
stigen och gingo uppför backarna. Det
gick med hurrande fart utför. När vi
hade åkt en stund, sågo vi någonting
skymta fram mellan träden. Vad var det?
Jo, en ekorre kom springande, och uppi
ett träd, som stod bredvid honom, var
det.

Så foro vi vidare vägen
fram, och vi kommo till det ställe vi
skulle nämligen Borjön.

När vi kommo fram,
stego stego vi ut kolstigen, betslade av
träden och ställde in konen i stallet.
Så gick vi in i stugan. Vi började
göra upp eld och satte på kaffepetter,
som snart kokade upp. Sedan började
jag att plöcka upp mat och alla grejer
som krävde till kaffet. Så bumsade kaffe-
petter över, och det luktade kaffe i
stugan. Jag öppnade dörren i det anrens
skymtade något fram emellan träden
där. Det var en varg som renög sig sakta
fram bland träden. Efter en stund gick
vi ut på njön för att mata fisk jag
följde ick med utan stannade i köjan
för att göra fisk och släda litet.

Efter en stund, gick jag också med på sjön
för att se huru det gick med fisket. Men

det var blåsöder hela tiden.
Så gick vi över sjön och
kommo då till en röd sluga
där det emellan tid ej var något folk.

Det var Hjelm som räddde om den slugan.

Där de brukade vara som somrarna, när
de plucka bär.

Då vi hade gått där
och sett oss omkring, vi gick. Därifrån
och gick oss över sjön ännu en gång så
kommo vi till kajen. När jag gick,
glömde jag att lyfta av kaffepetler,
så att den ännu stod och kokade. Men
jag tog av dem när jag kom in. Så
sade jag åt pappa, ty han var också med:
"Huru mycket är klacken?"

Han såg efter och hon var de fyra.
Vi hade alltså varit där åtta timmar.

Då ville jag fara hem.
Vi gick efter hästen och satte den
för kolstigen. Jag gick och packade
kop grejerna som vi hade med oss, och
såg efter om elden var släckt.

Så läste jag lären
och satte mig i kolstigen där det
var varmt och skönt. Så bar det i väg.
Jag fick först är inte håra det var klart.
Men det gick lika bra ändå. När vi
hade äkt en och en halv timme var
vi hemma igen. Så fick Rudolf gå
tillbaka med hästen till Nysveden
och det gjorde han, och vi stego ut och
gick in hemma, där det stod kaffe
på bordet. Vi tog oss de yttre

Kläderna och satte oss till bordet.
Vi drucko kaffe, och det smakade bra.
Sedan fingo vi mat. Det var roligt
att vara ute på en sådan äktur. Jag
vill vara med i skogen flera gånger.
Där är det så vackert. Och allra helst
när det är ett strålande väder och
stilt på alla vis.

Greta Burman.

Ett helgon

På Finsta gård i Uppland bodde
den förnåme och mycket rike lagmannen Bir-
ger Persson med sin fru Ingeborg. År 1303 föddes
dem en flicka som i dopet fick helgonnamnet
Birgitta

I barndomen var hon in-

beskrivad av berättelser om korståg och helgon. Hon-
nes högsta önskan var att bli nunna, ty i hennes
släkt fanns en klosterbiffriska, som hette Ingrid
av Skänninge."

Barnen vid den tiden brukade
hava syner och uppenbarelser, det hade även
Birgitta. Redan i sjuårsåldern hade hon en syn:
himladrottningen provade en gyllene krona på hen-
nes huvud och sade: "Vill du ha den?" Trucefuet i
hennes rum talade till henne om den smärta, som
den korsfäste får bida, så människor förmå hans
kärlek.

När Birgitta var elva år gam-
mal, dog hennes moder. Blott två år därefter blev Bir-
gitta förkytt med den arbetssvårige Ulf Ludmars-
son, som var en förnäm men tämligen obildad junker.
De unga makarna bosatte sig på Ulvåsa vid Borons
strand.

Birgitta skötte om hem och barn, var dag bespisade hon tolv fattiga. Själva passade hon upp vid deras bord.

Birgitta och Ulf företogo valfärder bl. a. till S. t. Olavs grav i Norge, även till Santiago de Compostella i Spanien. Efter återkomsten från Spanien arbed Ulf i Alvasta kloster år 1344.

Efter Ulfs död blev Birgittas syner och uppenbarelser allt flera. Den viktigaste är den då hon upplyftad i hängryckning hörde den gudomliga rösten säga "Du skall vara min brud och mitt språkrör". Efter en annan syn fick hon för sig att hon skulle straffas och häftas sina samtida människor.

År 1346 skänkte konung Magnus Eriksson Vadstena kungsgård åt Birgitta för det blivande klostret enligt Bir-

gittas önskingar.

Birgitta stiftade en ny
klasterorden, men den måste stadfästas av påven.
Därför begav sig Birgitta och några av hennes
vänner till påven Urban V i Rom. Där fingo
de vänta på stadfästelsen i hundra år. När de där
fingo någon motgång, sjöngo de Mariahymnen
"Marias ställe".

Hell, dig havets stjärna,
obefläckad kärna,
hell, Guds moder här,
höjd av evig ära!

Lös de band oss binda
lyuset gir de blinda,
driv det onda fjärran
bed för oss hos herran!

Nedan Birgitta var i Rom,

uppsöktas hon av sin dotter Karin, som i
barndomen med sina andra syskon fått studera
för den unge Nils Hermansson, biskopen i Lin-
köping.

År 1370 nådde Birgitta
sitt mål: stadfastelsen av päven, och då läm-
nade hon den eviga staden.

Birgittas klosterorden var
ej en särskild orden utan som ett bibang till
Augustinerorden. I kloster skulle det vara bå-
de munkar och nunnor, därför blev det en
stor anläggning. Men upprättade därför blott
två sästana i hela svenska riket: moderkloster
i Vadstena och dotterkloster i Nådendal, nära
Åbo.

Den 23 juli 1373 uppgav
Birgitta sin ande i Rom. En tid efteråt
hemfördes hennes lik till Vadstena.

Efter långvariga
undersökningar lät jag även förklara Birgitta
som helgon. Det skedde den 7 oktober 1891,
varför detta datum här namnet Birgitta i vår
almanacka.

Anna Jonsson.

En rolig saga.

Det var en gång
en mamma, som hade fem små barn.
Alla var lika varandra både i klä-
der och ålder. Deras mor hade
stickat grå mössa, höja, vantar och
skumpor åt dem. Hon hade sagt
till dem, att de icke fingo gå
utanför gårdgården utan lov, men

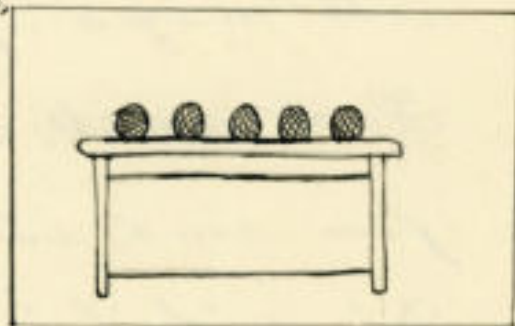
en dag gingo de dit ändå. När
de kommo på andra sidan gård-
gårdan, blevo de förvandlade till
fem små nystan, och en stygg häsa
kom fram och tog de fem garn-
nystanen i sin väska och åse dem
hem till sin stuga i skogen.

När hon kom hem med
dem, lade hon dem på golvet i stu-
gan, och då kan man ho vad de
happade omkring. Häsa'n kallt låg
i sin väsk och sov. Då ropade häsan
på honom, så att han kom och sprang
efter dem. Sedan tog hon de
fem garnnystanen i sin väska och
knöt väl till dem.

En annan gång då
hon hade dem ute, så hörde hon

att några kräkor hade ett fastligt
väsen ute. Då hon skulle gå för
att se efter vad de gjorde, stop-
pade hon dem i sin väska och gick
ut hon glömde att knyta den så
nyttan sprang ut ur väskan och
genom dörren och hon var att
katten somnat i sin vä. Nyttan
nen fortsatte att rulla,

tills de kommo hem.
När de kommit för-
bi gäddgården, blevo

de barn igen och sprango in till
sin mor och talade om alltsam-
mans för henne, och de bådö mor
om varsin gammelsiva, så skulle de
nyttan fem gammelnor, ifall häran
skulle komma och lela dem. Sedan

de hade nystat färdigt, lade de
nystanen på bordet och spjåva kring
de unda sängen.

När häran kom in till
sin stuga, var nystanen borta. Då
sprang hon för att leta dem.

När hon kom ut till backstallningen,
mätte hon en hära. "Har du
sett några gammnystan?" röt häran.

Hären svarade: "Inte gammnystan, utan
fem små rätta kibade nyss fäbi."

Då röt häran: "Vilket håll?"

Hären svarade: "Därät, därät!"

Häran sprang vidare. Så mätte

hon en kråka och frågade: "Har
du sett mina fem gammnystan?"

"Inte gammnystan, utan fem små
möss skuttade nyss om mig!"

Vilket håll i stucc häsan. Därät,
därät!" Häsan sprang vidare och
och kom till barnens staga. Då
gick hon in i stugan och frågade
om de hade sett några gammalsten
springa förbi. Det kan väl inte
vara det där rade kvinnan, barnens
mor. "Jo, visst," sade häsan och tog
de fem små nystanerna i sin påse
och gick hem igen med dem. Och
då var barnen räddade från
häsan.

Anna Larsson

Den gode herden.

I bibeln och i 23 psalmen, står det om den gode herden. En herde har en viktig uppgift. Han måste vaka över fåren och föra dem till källor, där det finns vatten att dricka och marker där det finns gräs för dem att äta.

Men den herde, som det talas om i bibeln, är icke en herde som

vaktar får utan en herde som vaktar och skyddar människorna från faror av alla slag. Den herden är Jesus av Nazaret. "En god herde givar sitt liv för fåren", står det i Bibeln, och det gjorde Jesus. Han led och dog på korset bara för våra synder.

Det finns många vägar, både onda och goda. Många är det som går på den vägen, som leder till det onda. Den vägen är bred, och det går så bra att gå på den, och så hör de inte herdens varningsord. Men så får de ingen glädje i livet heller.

Den andra vägen är den goda vägen. Det är inte så många som går på den, för den är så smal och stenig. Men den som går på den vägen, kan vinna det eviga livet.

Jesus sade i en liknelse
till lärjungarna: "Jag är dörren till
färahuset, den som går in genom mig,
han blir frälst och finner lite."

Baba L.

Ett julminne.

Det var en vecka före julaftonen.
Snön föll allt tätare och tätare och sjymningen var
ej långt borta. Jag satt i kammaren och läste i en
ragobok, och min äldre syster satt och broderade
på en duk, som mamma skulle ha i julklapp. Se-
dan jag läst, satt jag och funderade lite på jul-
festen. Vi skulle nämligen ha bjudning i år, och
jag funderade på vem jag skulle bjuda. Jag

och Rut skulle få bjuda våra skolkamra-
ter. Rut var min äldre syster, hon var tolv
år och jag tio.

På kvällen sedan vi ätit
färdigt, frågade Rut och jag mamma vem vi
skulle bjuda på festen. Jag tänkte för min del
bjuda hit skräddarens Märta och Greta Holm
och flera rika flickor.

När vi sagt oss, och mam-
ma läst aftonbön med oss, kom jag att tänka
på Karin Bergström, hon som var så fattig,
och hade knappast maten. Hennes mor
hade värk i armarna, så Karin hade ofta
varit hemma från skolan och hjälpt hen-
ne.

Dagen före julaftonen
laskade vi in julklapparna, som de skulle
ha, och hjälpte mamma med andra saker.

Nu var det snart afton, och vi längtade förfärligt efter klapparna. Äntligen var det kväll och vi sutto inne i kammaren och väntade på att vi skulle få komma in i salen. Nu slog pappa upp salsdörrarna, och vi gingo in och satte oss. Mamma satte sig vid orgeln och vi sjöngo den högtidliga sången "Var hälsad sjöna morgonstund", varefter pappa läste julevangeliet. Därefter skulle julklapparna utdelas. Mamma gick in i en kammare bredvid, och Rut gick och delade ut dem. Jag fick en ny mössa, ett par vantar och en låda ur vilken när man tryckte på locket, höyrade en gubbe. Mamma fick två dukar, ett par tofflar och ett klämningsstygg. Därpå var det pappa, som fick en ny överrock och ett par galoscher.

De andra fingo skor, mössor, vantar, underkläder och några små leksaker

och var och en fingo en påse med karameller och kakor i.

Därefter fingo vi leka och dansa kring julgranen. När gästerna skulle gå hem, följde vi Karin Bergström hem, och hade med oss mat och litet kläder åt dem. Därefter kostade vi på doktor åt Karins morså att hon blev frisk och kunde arbeta. På kvällen när jag lagt mig tänkte jag för mig själv att det var nog bäst att Karin Bergström fick vara med på festen.

Min hemby.

När jag ser ut genom
fönstret i min kamare, ser jag skogen
och dess grönska. Solen skiner, och blomman
knoppas. Fågeln kvittra.

I en björk i hagen
håller en kalgot på att bygga sitt bo.
När jag ser längre nedåt, ser jag sköns,
en stor röd gård med en stor, grä
lada, stora grönskande ångar och
dungar. I en dunge där brukar Lina

och jag ha vår lekstuga, en liten röd
med vita knutar.

Det är bara ett
rum i den. Inne ha vi en spis och ett
skåp, som når från golv till tak.
Så har Lina en sittra, som hon
brukar sitta och spela på. Hon sitter
vanligen på en stubbe utanför stugan.
Från Lohöns se vi Nygår-

den. Det är en stor
byggnad. När jag ser åt
öster, ser jag Landströms
och Olsons. Hos Olsons
skall just nu Luen köra ut med bilen,
ser jag. Landströms skola de till att
klyva ved.

På Nygården skall
pigan och tanten piska matkor. På

Försörjnings hemmet dit jag också ser
skola de lägga tegel på ladugårds taket.

På balkongen går en gammal gumma
och håller.

Så går jag ut i träd-
gården. Därifrån ser jag Högsteberg. I träd-
gården går jag och tittar på rosorna,
som våra där.

Så lider det längre in på
sommaren och kossorna få gå i skogen
och leta. Först brukar vi ha dem i hagen.
Jag brukar gå med dem. Jag har ett spö
i handen, och om de inte vill gå snällt,
så piskar jag på dem lätt. Sedan jag gått
med kossorna, går jag hem igen. Då går
jag ibland ut och plockar blåsippor.
I Lillbro däljan finns det mycket.

Lillbros är en stor gård. Den är vit
och utbyggningen är röd. Lillbro
skarlarna hålla nu på att köra gödset.
Från Lillbros kan man se Mörks. I
snickar verkstaden står en farbror
och snickrar, och ledugårdskarlen kom-
mer nu ut med en flaska, som han
ställer på en låda vid grinden. Den
skall till mejeriet.

Från Mörks kan jag
se Erikss, en liten röd stuga. I vedboden
står Erik och hugger ved. Så kommer jag
till Kristbergs. Där håller en flicka på att
sopa. Likt längre bort ser jag Nylands.
Där står en farbror och hugger ved. Från
Nylands ser jag Ljungs. De ha en röd
gård. Därute står en gammal gubbe,
som också sigar ved. Hos Pärss hålla

de på att bränna en kase. På vägen åker
en fin dam. Så går jag ned i en liten
backe. Då kommer jag till Böks. Där ute
står John och barkar slavor. På gräset
ligger en kanin och solar sig. En bit
längre bort komma vi till en grö läda.
Nedan för den är en stor backe. Den får
vi gå i när vi gå till skolan. Uppu i
backen ligger Tröjds gård, där John och
Greta bo.

Margit. Blom.

Frikets tiden.

I Sveriges historia ha vi en tid, som kallas frikets tiden. Den varade från år 1718 till 1772.

Den första regenten var Karl XII:s syster Ulrika Eleonora. Hon var förmyndad med Fredrik I. År 1720 avsade hon sig regeringen och Fredrik I blev Sveriges konung. Fredrik fick ej mycket att bestämma. Största makten hade riksdagen

och de 17 rådsherrarna. Vid röstning hade
konungen två röster och rådsherrarna en röst.
Om det var så, att de som satt i rådet, gjorde
något fel, så fingo de avsked av riksdagen.

Bland de främsta i rådet var
under frihetstidens första skede Arvid Horn.
Han föddes i Finland år 1664 i ett slott som hetta
Vaurenloka.

Under Frihetstiden grundades vår industri.
Den som lade grunden var Jonas Alströmer.
Han var född i Ålingsås år 1685. Hans fader hetta
Jore Karlsson och var borgare. Jonas Alströmer
har vi också att tacka för potatisen, som han
införde till Sverige.

De yngre männen ville ha krig och
på så sätt taga tillbaka vad de förlorat
genom freden i Nystad 1721. Men Arvid Horn
ville ej ha krig. Då började man kalla Horn och

hans anhängare för mössor, men själv tog de namnet hattar. År 1738 på en riksdag blev Florn störtad från makten och hattarna kommo till makten.

Så förklarade hattarna krig mot Ryssland år 1741. Men när ryska gränsen blevo de slagna. När det blev fred, fördrade drottning Elisabet, som då var Rysslands regent att hon skulle bestämma vem som skulle bli regent i Sverige efter Fredrik I.

När så Fredrik I dog år 1751 blev Adolf Fredrik konung i Sverige. Adolf Fredrik var från Tyskland och var förnämlig med Lovisa Ulrika av Preussen.

År 1762 förklarade hattarna krig. Denna gång var det mot Preussen. I detta krig var det lika dåligt som i det förra. Sedan var det mössorna som kom till makten igen.

Li började allvarliga stridigheter mellan
flattarna och mossorna. De olika partierna
sökte hjälp från andra makter. Flattarna
begärde hjälp från Frankrike. Mossorna
fick hjälp Ryssland. År 1772 blev det
slut med Frihetstiden och en ny tid
började, den s- k gustavianiska.

John Eriksson.

Något om Messias.

Judarna hade en gång gått
och tänkt sig, att de skulle bli ett stort
och mäktigt folk. Den som skulle hjälpa dem,
kallade de för Messias. Han skulle bli en
stor och mäktig konung, som skulle erövrade hela

världen. Så så sätt skulle han bli och mäktig och alla skulle lyda under honom.

Detta var en föreställning om hur Messias skulle komma att vara. Så kom profeterna.

Dessa höllo på, att Messias skulle bli en som frälste dem ur deras synd och att han skulle bli en fredens och rättfärdighetens konung.

De mente, att det är bättre för ett folk att vara fri från synd än att härska över andra.

Så föddes i Nasaret en son till Josef och Maria, vilken fick namnet Jesus.

Vid trettio års ålder kände han Guds kallelse.

Han gick då ut och predikade Guds ord för människorna. Allt, som han talade om hand-

lade om "Guds frälsningriåd och Faderns nådefulla inbjudan, i vilket han säger:

Kommen till mig I alla som arbetar och ären ut-
sultade, så skall jag giva eder ro för edra

själar. Tager på eder mitt oh, och lären av
mig, ty jag är ödmjuk i hjärtat." Jesus gick
även ut och hjälpte alla och gjorde väl.
Av många möttes han med här, och det gick
så långt, att han blev dömd till döden.
Krustus hade en svår väg att gå. I Getsemane
var det så svårt för honom, att hans svett var
som bloddroppar. När han skulle gå vägen
till Golgata och hade han ej bära sitt kors. Där
blev han korsfäst tillsammans med två rövare,
och själo blev han räknad som en rövare. Om
man ser tillbaka på Jesus verk, så se vi vi ändå,
att han gjort mycket gott för oss. Han hade
samma tanke som profeterna, att det var
viktigare att få bort synderna än erövr
hela världen. "Vad hjälper det en människa,
om hon vinner hela världen men förlorar sin
själ," säger han.

John Eriksson.

Flitiga Lisa.

Det var en gång en liten flicka,
som kallades Flitiga Lisa, därför att hon stickade
strumpor från morgon till kväll. Hon försörjde
sig och sin mor därmed. När hon stickade, satt hon
vid fönstret och tittade på de andra barnen, som lek-
te ute.

En dag gick hon till skogen

för att plocka svamp, som de skulle äta till middagen. Ibland stickade hon på strumpen, ibland plockade hon svamp.

När hon hade korgen full och strumpen färdig, skulle hon gå hem. Där i skogsbygnet sått de en gammal gubbe och skrattade litet smitt. Men så frågade han Lisa, vad hon hade i korgen. Lisa sade, att hon hade svamp, som de skulle äta till middagen. Då frågade gubben, om de inte hade någon annan mat att äta. "Nej", svarade Lisa. Gubben frågade om hon ville följa med in i berget och fylla förklädet med guld och ädelstenar. Det var inte så dumt tyckte Lisa och följde med. Gubben sade, att hon skulle gå noga akt på vägen. Hon knöt så yrnunden på en rot och satte två över.

Gubben gick och Lisa

gick och lät garnet rulla upp sig Till sist
blev det slut på garnet i nystinet, men då tog
hon strumpan och lät den rulla upp sig När den
tog slut, då visste hon ingen råd, utan hon tvekk
vända om. Men så öppnade gubben en dörr, och
där inne var ståtthammaren.

Mitt på golvet var en stor
höj av bara guld och ädelstenar Lisa plockade ful-
la förklädet, stöppade endel bland svamparna och
endel i mössan. Gubben sade, att om hon inte hann
ut ur berget, innan solen gått ner, så fick hon ald-
rig komma ut mera.

Lisa tackade och gick ut. När
hon kom ut, var där minst hundra stänger. Men så
fick hon se stichorna blanka mot den grå bergväggen.
Då rusade hon iväg mot utgången, och när hon kom ut,
sänkte sig solen, och bergporten slog igen efter henne med
en kraftig smäll.

"¹⁰
Var har du varit så så länge!"

frågade modern, när hon kom hem. Jag har varit hos bergagubben och fått guld, svarade Lisa. Och nu kunde hon giva mor den värd hon behövde, och bygga en ny stuga, och allt vad de behövde kunde de skaffa sig.

Anna Jonsson.

Bibeln, böckernas bok.

I så gott som alla hem finnes det en bok som kallas Bibeln. Den är den bästa bok av alla, men ändå läsa människorna den knappast någon gång. Den får ligga på en hylla eller på en annan möbel i ett rum. Ja, kanske den t. o. m. får plats i

skrubben. Den är svart till färgen med ett kors eller någon annan bild på framsidan, på baksidan är bilden av en kalk, alltsammans är förgyllt.

Om vi tänka oss att vi skulle flytta till en obebyggd ö, kommer den frågan fram. Vilken bok vi vilja ha med? Det kanske blir många svar, men de flesta äro dock föreslag på Floran och Bibeln. Floran är ju bra att ha med sig för att veta dels växternas namn och om de äro giftiga eller nyttiga. Men Bibeln är en ännu bättre bok. I den finnes det både lag och evangelium.

Lagen är till för att människorna skola leva därefter i sanning och gudsfruktan i överensstämmelse med Amos ord till Israel:

Slav bort ifrån mig dina sängers buller,

jag gifter icke höra ditt psalterspel.
Men må rätten flöda fram såsom vatten,
likt en bäck som aldrig sinar!

Hela lagens sammanfattning lyder: "Du skall
älska Herren din Gud av allt ditt hjärta, av
all din kraft, av allt ditt förstånd, och din
nästa såsom dig själv."

Guds stora evangelium är
till för att trösta och saliggöra människor-
na. I Bibeln finnes många trösteställen, men
det största är ända Jesus Kristus, Guds enföd-
da son, vår Herre, vilken är avlad av den Helige
ande, född av jungfru Maria, pinad under Pon-
tius Pilatus, korsfäst, död och begravnen. Neder-
stigen till dödsriket, på tredje dagen upstån-
den ifrån det döda, sittande på Gud Faderns hög-
ra sida, därifrån igenkommande till att döma
levande och döda."

Hela sammanfattningen av

Bibeln lyder: "I älskade Gud världen, att
han utgav sin enfödde son, på det att
var och en som tror på honom skall hava
ett evigt liv. Ty icke sände Gud sin son
i världen för att döma världen utan för
att världen skulle bliva frälst genom ho-
nom."

Bibeln har förut varit
66 stycken böcker, som nu äro sammanslagna
till en enda bok. I boken finnes både kano-
niska och apokryfiska böcker. På 1800-talet
uppdelades bibeln i kapitel, och på 1700-talet
i verser.

Anna Jonsson.

Till julottan.

Julottan börjar
klockan sex på morgonen men på
endel ställen såsom i Bollnäs börjar
den klockan fem.

På kvällen dagen före
julaftonen resonerade några flickor
och jag om vi skulle fara till
julottan. Och de varo med på allt

fara. På kvällen var jag så glad
över att jag skulle få fara till
julstämman.

På morgonen klockan
tre vaknade jag, men jag hörde
inte riktigt om han slog tre eller
fyra. Men jag höll mig vakna så
länge jag kunde, och äntligen slog
klockan fyra. Då var jag glad. Jag
hoppade ur sängen med det samma,
klädde på mig litet och sedan
tände jag ljusen i julgranen, så
att det blev ljus i rummet. Sedan
gjorde jag eld i spisen, och satte på
kaffesunnan och då denna hade
kokat upp, tog jag fram kaffe-
brickan, dukade den och gav pappa
och mamma kaffe på säng. Jag satte

mig själv - och drack kaffe också.

Sedan gick jag på
bron och såg efter om flickorna
kommo som jag bestämt möte med.
Men inte kommo de. Då gick jag
in till aka. Då hörde jag att det
var någon på bron. Jag gick ut och
mätte då flickorna. Klockan var då
halv fem.

Vi varo tre stycken
hemifrån som -gingo i julottan.
Genast som flickorna kommo, så
gingo vi till kyrkan. När vi kommo
dit, -gingo vi in, och det var så o-
vanligt ljusst inne i kyrkan. Det
var sånt nästan överallt. Och
mycket folk var det där. Det var
fullt överallt, i bänkar och laggen

Vi -gingo upp på läktaren, men icko
heller där fanns någon sittplats.
Mera folk kom, och de satte sig i
strappan nedan för. En hel hög
måste stå. Och det var inte det
bästa att stå. Under en hel otte-
-gudstjänst.

Lä kom Ros upp på
läktaren och satte upp riffer, för
att visa vilken psalm vi skulle sjunga.
Det var först den vanliga "Var
hälsad sköna morgontund". Efter
en stund spelade argeton upp och
sången sjöngs. Härpå vidt og predikan.

När allt var slut
-gingo vi hem. Vi fingo inte åka
hem med någon hästskjuts som vi
tänkt, utan vi fingo gå hela vägen.

Då vi hade gått en timma så var
vi hunna igen. När jag kom in, stod
-det mat på bordet. Så tog jag
-av mig de yttre kläderna och satte
mig till bordet för att äta. Och
-det smakade bra.

Greta Burman

Kamelen.

Kamelen vistas i
Afrika. Araberna brukar använda den,
när de skola ut på långa färder genom
öknen. De använder den i öknen, därför
att den kan leva utan mat i fyra till
åtta dagar. När djuret blir hungrigt, så

lever det på fettet i sin puchel, som det har på ryggen.

Kamelin är gråbrun till färgen och är två meter hög. Den har en lång, smal hals, som kan bli en och en halv meter lång samt ett litet huud.

I ring och inuti munnen har kamelen ett broskartat härt ämne till skydd vid tuggningen av tistlar o. d. Hans föda består av tistlar och andra växter som växer i öknerna. På knäna och på fötterna har den ett broskartat skinn så att den vid lastningen kan lägga sig utan att göra sig illa.

Kamelns gång vaggande liksom ett fartyg, och det beror där på att vid gången flyttas ena frambenet och ett bakben på samma gång.

Det är ganska svårt att rida på en kamel
Den användes mestadels till lastdjur.
Kamelerna kan gå mycket bra där det är
sandigt, ty den har stora, breda fötter,
som inte sjunka ned så lätt i den
djupa sanden.

Karl. O.

John Eriksson

John Eriksson föddes
den 31 juli 1803 i Långbans hyttan i Värmland.
När han var sju år gammal, gjordes han ett litet
sågverk. Och då han blev äldre, tyckte han
att han ej kunde arbeta i Sverige, ty han
hade inga medel och därför flyttade han till
England.

Där uppfann han ångsprutan,
men Engelmännens ville ej köpa patentet på den, ty
det var en svensk som uppfunnit den. Då flyttade
han till Amerika, och där uppfann han propellern.
Förut skrevs farttygen med skovelhjul, men i sjögång
arbetade de ej så bra.

År 1861 utbröt ett in-
bördes krig i Nordamerika. Kampen gällde bland
annat om sydstaterna skulle få ha sina slavar
kvar. Det såg emellertid mörkt ut för nord-
staterna att kunna besegra ngrerna. Sydstaterna
hade nämligen fått hjälp av ett väldigt järn-
beklätt krigsfartyg, som kallades Merrimac.
Varunda motståndare det mötte, hade det borat
i sank.

Var faran var som störst uppfann
John Eriksson sin Monitor och den fick utkämpa en
väldig lufkamp med Merrimac. Människor stodo på
land och sågo under spänning skiden. Slutligen såg
man Merrimac styra ut ur kruköken, och då trodde
man att Monitor hade borat i sank. Men då röken
hackskingrats, såg man den lilla Monitor ligga kvar
som segerkurr. Efter krigets lyckliga utgång belönades John
Eriksson som befriare för 4 millioner slavar.

Men mitt under denna stora
framgång glömdes John Eriksson ej fädernes landet. Svensk
var han och svensk ville han vara så länge han levde.

År 1890 dog den store John
Eriksson. Han färdades då från Amerika på ett krigsfartyg
och begravdes på Filipstads kystgård.

Gunnar E.

Afrika och negrerna.

Vi ha hört talas
om Afrika, ty där är det som många
av missionärerna ha sina plat-
ser att förkunna evangelium.

Nu skulle jag tala om
Afrika och negrerna, och jag skall
nu börja med att tala om Afrika

och hur det ser ut där.

Afrika är en stor världsdel. Det är den tredje i ordningen. Det ligger söder om Europa. I norr ligger en stor öken som heter Sahara. Den består av sand, och när det blåser blir det stora drivor av sanden. När en sådan sandstorm kommer, är det inte gott att klara sig, möjligen om man har en kamel. Då kan man lägga sig bakom djuret och borra ned ansiktet i sanden.

På norra kusten är det stora berg. Afrika har ett varmt klimat, det ligger mitt på ekvatorn, och solen går över två gånger om året. I Afrika är det två års-

tider, en regntid och en torr tid.
Vid regntiden regnar det jämnt,
och det väver bra. Vid torr tiden där
emot vissnar allt som blev fro-
digt vid regntiden. I Afrika finnas
urskogar med många slags träd.
Djurlivet i Afrika är rikt. Där
finnas geraffer, elefanter, lejon,
strutsar m. m.

Folket består mest av
negrer, och i mellan-
afrika bo väl de flesta
av dem. De ha svart
hudfärg, ulligt hår, utstående läppar
och bakåt lutande pannor. De äro
lata och tycka om att pryda sig
med ringar av elfenben och
guld. För att skydda sig mot in-

seker gnida de in kroppen med
fett och rulla sig därpå i sanden.

Negrerna ha många
kustur. Dem köpa de ofta för rättor,
och när de skall gifta sig, få
kvinnorna sätta på sig mässings-
ringar kring fotlederna, vägande
3 kg. per st. De få slita mycket
ont, innan de blivit vana
vid dem, ty de göra stora sår
på fotlederna. När flickorna
blivit 15 år genombräas näs-
brösket, och där sättes då pigg-
svins piggar.

Män och kvinnor
gå lika klädda. Ja, om vi få säga
klädda, ty de ha bara en trasa kring
höfterna. De snöra fast barnen
med trassar, på ryggen och bäras

så av föräldrarna.

Närningarna äro jordbruk och boskapskötsel. Kvinnorna få sköta jordbruket. De gå ut tidigt på morgnarna och komma hem sent om kvällarna. När de skola vända om jorden använda de icke plog utan en hacka som de luckra upp jorden med. Skörden bäres hem i stora korgar. Männan spinna, väva och sy.

Negrerna bo tillsammans i byar som omges av murar till skydd mot vilddjur och fiender. Husen äro av halmtäckta med lera.

Negrerna äro hed-

ningar. De tyrka avgudar. De
ha två slags gudar. munkissigud-
ar och bitäcke-gudar. När barnen
blivit födda, hänga de en avgud
kring halsen på dem, ty de tro, att
avguden skall skydda dem från
olyckorna. När de sedan blivit äld-
re få de en annan gud.

I skogarna leva ett
dvärgfolk, som bo uppe i träden
och skjuta därifrån med för-
giftade pilar om de ofredas.

Karin Fredholm.

En saga.

Vi ha alla hört talas om sagor, och de bruka alla vara mycket roliga att läsa. Nu tänker också jag berättas en saga, och den lyder så:

Det var en gång för länge sedan en bonde som hade två söner. Den äldsta var slösaktig och lat, men den yngste var både flitig och sparsam. Den yngsta, Nils hette han, hjälpte sin far med arbetet på åkern och även med att förfäna det dagliga brödet. Men Olle däremot, så hette den äldste

bröderna, gick bara och latade sig, och bara försökte göra Nils förtret.

En dag då bröderna voro vid aderton års ålder ropade fadern på dem och sade, att de skulle ut och söka sin lycka. De fingo var sin ordentlig matsäck med sig och litet annat behörigt.

De begävo sig åstad och hade välskar till vägskalet där de skildes åt. Alle vandrade tills han blev trött, och det första värdhus han hittade på, där gick han in och fästade upp allt det han hade. Men annat var det med Nils. Också han gick tills han blev trött, men han trallade och sjöng för att han skulle hålla sig vakon. När han gått länge och väl, kom han till en stor skog. Där satte han sig att vila men till sist somnade han in. Om en stund vaknade han

vid ett besymmerligt ljud, alldeles som om någon skulle gråta. Han steg upp, trött som han var, och skulle se efter vad det var. När han gått ett stycke blev han varse en öppning i bergväggen, och mitt i öppningen satt

en prinsessa och grät.

Nils gick fram och frågade varför hon grät så bittert, "ja, skulle jag inte

behöva gråta. Då jag var ute och vandrade, kom jag för långt in i skogen, och tappade bort mina kärnor, och nu är jag i den gryme bergakungens våld och kommer aldrig mer härifrån, förrän någon riktigt tappert befriar mig. Men du skall skynda dig härifrån innan bergakungen kommer, för då går det också lika med dig. Nej jag skall stanna och befria dig från honom, sade Nils härsäkert. Då måste du

gömma dig väl och noga se efter vad han gör. sade prinsessan, och så gingo de in i ett par präktiga salar med guldetare och sof for med ridenddynor. Nils fick ont i ögonen av all den väldiga glans.

Då förde prinsessan honom till en avsides skubb som stod i en vrå av rummet, och det var med möda att Nils kom undan, innan ett väldigt dån förkunnade att bergakungen kom. Nils hade aldrig kunnat tänka sig hur han såg ut. Han hade alldeles svart hår, och stora betar i munnen, och ingen hals, stora blänkande ögon och stora fötter. När Nils kom in sade han några ord som Nils inte kunde fatta, men ändå mindes han det.

När gubben suckat en stund, det var nu den dagen då han skulle tala om alla

hemligheter för prinsessan och skulle till
att tala om dem, var Nils så trött, att han
kunnat somna in. Bergakungen sade: Efter
som den dagen nu är liden, skall jag tala om
alla hemligheter för dig, om du är mig tro-
gen. Nu skall du få veta var jag har min snabb-
fotade häst, som tar hundra mil i vart steg,
den står i nedersta våningen och i innersta rum-
met. Nyckeln har jag i ett obemärkt hål bred-
vid. Min osynlighetskatt har jag i botten på
min säng, och min flöjt som jag blåser i och
kan döda vem som helst, ligger i tröskeln till
detta rum. Om jag bara stampar på den blå fläc-
ken, så ligger den strax i handen. Nu gick han
till vila, och redan han stängt dörren, gick Nils
fram ur sitt gömställe till prinsessan. De ta-
lade med varandra vad de skulle göra nästa
dag, då bergakungen skulle ut på promenad.

På morgonen, då bergakungen var ute, passade Nils på att ta alla sakerna, hästen, flöjten, och osynlighetskatten. Han vingade sig upp och satte prinsessan framför sig, och så bar det av. Du kan förstå, hur smogen bergakungen blev, då han fann prinsessan bortstulen och alla sina försvarsvapen. Han blev så vred, att han sprak i turen bitar, och sedan dess ha de aldrig hört talas om bergakungen mer.

Men Nils och prinsessan kommo glada hem, och det blev ett stort gästbud på stottet, och Nils fick stanna på stottet, och om några dagar gifte sig Nils med prinsessan. Och även hans broder Elle och hans föräldrar fingo vara med på bröllopet. Nils fick överta regeringen vid konungens död. Hans föräldrar fingo stanna på stottet, och

även hans broder Alle.

Stina Schön.

En korks äventyr.

"Åhå, åhå, stackars jag!

Det var en kork som sade detta till fru Brosch som låg i samma läda som korken. "Du skulle veta, fru Brosch, hur många lidanden jag gått igenom innan jag kom till dig hit i lädan; fortsatte han. Jag skall nu berätta mitt äventyr. Jag är född i sydligare länder. Först var jag en liten planta men så växte jag upp och blev ett träd. Ja, se inte så förskräckt ut, fru Brosch,

jag förstår, att du tycker det är underligt att jag varit ett träd, men så är det i alla fall. Så en dag fick jag känna hur det brände i kroppen, och när jag såg ned mot marken, så såg jag just en karl sysselsatt med att kugga i min kropp. Hur gärna hade jag ej velat ropa åt honom att låta bli, men jag var stum. Så kände jag, hur jag började vaggas, och så föll jag till marken och förlorade medvetandet. Hur länge jag var medvetlös vet jag ej. Men när jag vaknade, så låg jag i en burk med genomskinliga väggar, och jag hade många kamrater. Av en av mina kamrater fick jag veta, att det var i en affär som jag var.

En dag kom en dam in

i affären och köpte mig och några av
de andra kokarna. Så stoppade damen
mig i sin kaffyficka, och där fick jag
ligga, men jag önskade, att hon hållit
mig i sin hand, så hade jag fått sett
något av landskapet. När damen kom
hem, så lade hon mig i kokhett vatten.
Men du skulle ha känt hur det svet i min
lilla kokkropp. Därefter sattes jag i en
safiflaska. I den fick jag sitta flera veckor,
men så en dag kom en pojke och häm-
lade mig - det var pojken här i huset -
och när han kom hem till sitt hem,
så drogs jag ur flaskan och kastades
hit i den här lädan. Men jag är glad
att jag kom till dig, för nu har jag någon
att prata med." Å, det där var ett
sorgligt äventyr, sade fru Brosch; En

annan gång skall jag berätta min
historia.

Karin Fredholm.

I flygmaskin runt jorden

Jag har nu köpt en ny
flygmaskin och skall nu fara jorden
runt. Jag fick den till Arbri på tåget,
och sedan körde Erik Lind hem den
till Klästa. I morgon skall jag starta.

Jag far först över Bollnäs,

Väbo och Rengsjö och sedan hålla vi
först åt väster. Vi fara över Härjedalen
och Norge och sedan följa vi kusten.
Vi se hundratals fiskare. Somliga lägga
näten, och somliga segla i hamn.
Nästa land, vi skola fara över, blir
England, det stora stenkolens land.
Vi fara över Syd-Wales och se de stora
stenkolsgruvorna ett tag, och sedan
fortsätta vi vår färd. Så fara vi vidare
tills vi nå Amerika. Där titta vi först
på den stora staden Newyork Sedan fara
vi till Chicago och se på de stora
slakterierna där. Vi se djur instängda
på bete, väntande på sin död. Var dag
komma allt flera djur på tågen
till slakterierna. Vi fara så över Mexico,
Panamakanalen, Mellanamerika och

över till Sydamerika. Där se vi Bra-
silien, kaffeodlingens land. I Brasilien
är kaffeodlingen ingenting ovanligt, för
där odas det kaffe överallt. Nästa
mål för vår resa blir Afrika, de svartas
världsdel. I Afrika finnas svarta männis-
kor, som kallas negrer.

Många ha antagit kristen-
domen men många äro också hed-
ningar.

Nästa världsdel vi
besöka blir Australien. Där hitta vi på
de stora fårfarmerna. Där klippas
fjären, och ullén skickas till England.
I Australien finnes kautschträd, som
vi få gummi ifrån.

Alfred Rickström.